

Josep Corbella

LA MERAVELLOSA
HISTÒRIA
DEL TEU COS



Josep Corbella

LA MERAVELLOSA
HISTÒRIA
DEL TEU COS

Columna

Primera edició: març del 2018

© Josep Corbella, 2018

© de les il·lustracions d'interior i coberta, José Luis Merino, 2018

© Editorial Planeta, S.A.

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U.

Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

ISBN: 978-84-664-2359-5

Dipòsit legal: B. 2.416-2018

Maquetació: Montse Armengol

Imprès a: Liberdúplex

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

De tot això te'n parlaré...

Venim de l'Àfrica	13
El cul ens va fer humans	17
Com va començar tot	21
Què és el sexe	25
Adaptar-se o morir	27
Quan vivíem als arbres	31
Criatures incompletes	35
Cos d'home	37
Cos de dona	41
L'animal que fa l'amor	45
Joc de parelles	49
L'animal que s'enamora	53
Mickey o Voldemort?	57
Cooperar és millor que barallar-se	61
All together now!	65
Òvuls i espermatozoides	69
La mida del penis	73

De la boca a l'anús	75
Viatge d'una galeta per l'aparell digestiu	77
La teva microbiota	83
Tinc gana	87
Buscant l'equilibri	91
No em donis tanta feina, va dir el fetge	93
Com guardar el cor en una maleta	97
Les meravelles de la sang	99
Cent mil batecs al dia	103
Una caixa forta feta d'ossos	107
Amb quins músculs respire?	109
Peripècies d'una molècula d'oxigen	113
Com es pot tenir la casa neta	117
En marxa!	121
Un ninot articulat	125
Ossos per créixer	129
Fora de l'aigua!	133
Un astronauta dins d'un ou	137
Records del mar	141
Per què no podem volar?	143

L'atles diu sí, l'axis diu no	145
Peus de hòbbit	149
Allò que la teva pell diu de tu	153
Mans d'artista	157
Llançant pedres a l'aigua	161
Ulls de lleó	165
Llum i so	169
Els colors del món	171
Viure en l'abundància	175
Com Gòl·lum amb l'anell	179
Quin gust té la brisa marina?	183
En què pensen els extraterrestres?	187
Neurones i hormones	191
Un cervell gran i arrugat	195
Que difícil és néixer!	199
Eines i llenguatge	203
El teu ADN i la teva cultura	207
Respecte i tolerància	211
El teu lloc a l'univers	213
El teu cos és teu	217

Venim de l'Àfrica

La història pot començar, si vols, a l'Àfrica, fa dos milions d'anys. Els nostres avantpassats havien baixat dels arbres i havien començat a caminar per terra. No els devia pas resultar fàcil, moure's per terra. Imagina't per un moment que et digués: «A partir d'ara, Nora, no podràs caminar, córrer i saltar per terra com has fet sempre; a partir d'ara viuràs als arbres». I potser diries: «Però si jo no tinc cos de mico, no tinc els braços prou llargs ni em puc agafar a les branques amb els peus, com m'ho faré?». A ells els devia passar el mateix quan van haver de baixar dels arbres a terra. Com s'ho farien?

A terra hi vivien lleons, hienes, lleopards... Animals dels quals haurien de fugir. I també gaseles i conills, petits animals apetitosos que potser voldrien perseguir. Al principi no tenien armes per defensar-se i per caçar com les persones d'avui dia. Només podien fugir i perseguir. Jugar a fet i amagar amb els animals de la sabana. I enfil·lar-se a un arbre per salvar-se quan



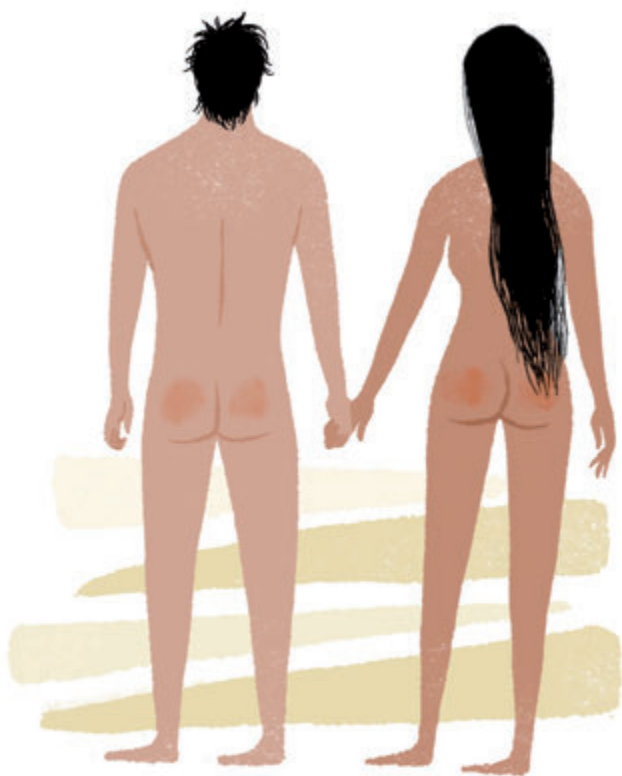
no hi havia més remei. Era un joc perillós. Si ensopegaven se'ls podia menjar un lleó. Sort que podien córrer. De fet, van haver d'aprendre a córrer.

Així, corrent, és com va aparèixer una de les parts més interessants del cos humà. Una part que ens distingeix de tots els altres animals. Nosaltres també som animals, esclar. Mengem i respirem com qualsevol altre animal. Tenim ulls, nas, orelles, boca... Naixem, creixem, tenim fills, morim, en tot això som iguals que els altres animals. Però som especials, tenim coses que ens fan únics. Són poques, però són importants per a nosaltres. No podríem viure sense. El cul, per exemple, és molt important. No riguis. Va aparèixer a l'Àfrica fa dos milions d'anys. I, si t'hi fixes, som els únics animals que tenim cul. Vull dir, els únics que tenim un cul així, bonic i rodó.

El cul ens va fer humans

A mi m'agraden els culs. A la mare també, ho sé perquè m'ho ha dit. No qualsevol cul, esclar, com tampoc no li agrada qualsevol poma. Ha de ser una bona poma perquè li agradi. En això som persones bastant normals, la mare i jo.

Als nois en general ens agraden els culs de les noies i a les noies els agraden els culs dels nois. Ens agrada mirar-los i ens agrada tocar-los i ens agrada, potser no que ens el mirin, però sí que de vegades ens el toquin. Això no és un defecte i tampoc no és una virtut. No tries el que t'agrada i el que no. Simplement t'agrada, no cal donar-hi més voltes. No trobaràs gaires parts del nostre cos que ens agradin tant a tots plegats. L'única que se m'acut ara són els ulls. I el cervell, esclar, que és el que més apreciem els uns dels altres, o el que més ens disgusta. Però el cervell està amagat, no es pot mirar i tocar com el cul. En



qualsevol cas, la nostra afició pel cul és ben merescuda, perquè ha estat molt important en la història de la humanitat. Si la natura no hagués inventat el cul fa dos milions d'anys, jo no et podria estar explicant ara aquesta història. Perquè ni tu ni jo hauríem arribat a néixer.

Per què és tan important el cul?, potser et preguntaràs. Recordes quan vas aprendre a anar amb bici? Primer vas aprendre a anar amb la bici de quatre rodes, que era més fàcil. I quan et vam treure les dues rodes petites, et vas començar a inclinar a la dreta, a l'esquerra, i alguna vegada et vas inclinar tant que vas caure. Amb quatre rodes et resultava fàcil mantenir l'equilibri. Encara que no fessis res, la bici es quedava dreta. Però

amb dues rodes s'ha de fer un esforç per no caure. Nosaltres, els humans, som com la bicicleta de dues rodes. Ens movem d'una manera complicada. Estem tan acostumats a fer-ho que no hi pensem i ens sembla fàcil. Però fixa't què els passa a un gos o a un gat quan intenten aguantar-se sobre les potes del darrere. Es poden estar drets dos o tres segons i després tornen a caure. Sempre tornen a caure. Nosaltres no caiem. I no només ens sabem mantenir drets sobre dues cames. També sabem caminar, recolzant-nos a cada pas sobre una sola cama, ara l'una, ara l'altra, però una sola cama a cada instant. Fins i tot sabem córrer de manera que hi ha moments que no toquem el terra amb cap de les dues cames. Tot això sense perdre l'equilibri. Si muntéssim un circ entre tots els animals, nosaltres seríem els funambulistes. L'elefant anunciaria amb la trompa: «I ara, més difícil encara, el prodigiós equilibri dels humans! S'ha de veure per poder-s'ho creure!». I els pingüins, que saben estar drets però no saben córrer, ens aplaudirien amb les ales.

Per poder córrer sense caure, la natura va haver de fer alguns retocs al nostre cos. Va haver de canviar-hi algunes peces. Si intentéssim córrer amb un cos de mico, el tronc i el cap ens començarien a ballar sense control, els braços se'ns agitarien com un ventilador, i acabaríem caient igual que tu quan aprenies a anar amb la bici de dues rodes. Aleshores, al circ, ens xiularien, perquè als altres animals els semblaríem ben ridículs. Per aconseguir mantenir el tronc i el cap estables i permetre'ns córrer sense caure, la natura ens va donar uns músculs especials per estabilitzar-nos. Els més grans d'aquests músculs, els que més ens estabilitzen, són els del cul. Són tan grans, en comparació amb els que tenen altres animals, que els científics els anomenen *gluteus maximus*. Que vol dir gluti màxim. Perquè a glutis ningú no ens guanya. Si en lloc d'un circ féssim un campionat, guanyaríem la medalla d'or dels culs.

Tu mateixa pots comprovar com n'és d'important el cul. Posa't dreta amb una mà sobre cada gluti i comença a caminar a poc a poc. Notaràs com a cada pas es tensen una mica, ara l'un, ara l'altre. Camina una mica més ràpid i notaràs com es tensen més. Quan comencis a córrer, se't tensaran tant que te'ls trobaràs durs. És quan corres que els glutis treballen de debò. Per caminar van bé. Però la natura els va inventar sobretot per no perdre l'equilibri quan correm. Ens ha donat un cos dissenyat per córrer.

Per això a tothom li agrada córrer. No conec ningú que pugui dir: «A mi córrer no m'ha agradat mai». Hi ha persones que un dia van deixar de córrer. Persones que estaven ocupades en altres coses, o que estaven cansades, i que es van asseure a treballar en una cadira o a descansar en un sofà. I després els va fer una mandra infinita tornar-se a aixecar i ja mai més van tornar a córrer. O potser un dia es van lesionar i ara ja no corren. Però quan eren petites fins i tot aquestes persones jugaven a tocar i parar, a fet i amagar, a perseguir una pilota per donar-hi cops de peu... Tots hem jugat a córrer quan érem petits.

Com va començar tot

T'he dit abans que la història podia començar a l'Àfrica fa dos milions d'anys. És un bon moment per començar aquest relat, perquè és quan van néixer els primers éssers humans. Abans no hi vivia cap persona al món. No vull dir que no hi visqués pas ningú, de fet hi vivien altres animals. Però de persones, no n'hi havia cap ni una.

En realitat, però, la nostra història havia començat abans. Molt abans. Poc després que es formessin el Sol, la Terra i la Lluna. Quan van néixer els primers éssers vius. D'això fa uns 4.000 milions d'anys. Fa tant de temps que costa d'imaginar-s'ho. La Terra era molt diferent de com és ara. Girava tan ràpid que els dies no duraven més de deu hores. Encara no hi havia cap planta ni cap animal, i el cel encara no era blau. Era més aviat taronja, com és ara el cel de Mart. Encara no hi havia oxigen a l'atmosfera i tu i jo ens hi hauríem ofegat. No hi hauríem pogut viure, a la Terra, en aquella època.



Per poder viure en un planeta tan inhòspit, els primers éssers vius havien de ser molt diferents de com som nosaltres. Eren minúsculs. Tan petits que et faria falta un microscopi per veure'ls. Vivien al mar, que no era tan salat com és avui. I estaven fets d'una sola cèl·lula. Nosaltres també estem fets de cèl·lules. En tenim uns 40 bilions al nostre cos. Tenim cèl·lules que bateguen al cor, cèl·lules al cervell per pensar i per tenir sentiments, cèl·lules que ens protegeixen a la pell... Centenars de tipus de cèl·lules diferents per fer feines diferents. Els primers éssers vius que van aparèixer a la Terra en tenien només una. Una sola cèl·lula per fer totes les feines.

Però encara que ens semblin molt diferents de nosaltres, tenim moltes coses en comú amb aquells primers éssers vius tan diminuts. Ells i nosaltres som parents. Som de la mateixa família. En realitat, són els nostres avantpassats. Totes les cèl·lules del nostre cos vénen de filles de les seves filles.